Χοιρόβαυχοι.

«Οἱ δὲ βάρβαροι (οἱ γειτονεύοντες τοῦ Ἰόνθους, (ἐν Δωαν. Κινναμ.
Ἀδριανουπόλει ἐρχόμενοι) κατοικοῦσι ἐν τοῖς τῶν Χοιρο- Γρηγ. L 11.
βαύχων καλουμένοις τοπάρχαις (ὀνομάζει γὰρ τὴν Σημ 73.
ταύτην ὁ χώρας ἡ τόπος δασεῖα ὕλῃ γεμουσα ἐν τῷ
ἴσῳ διαρέουσαι νῆσοι), ἐνταῦθα κατῴκουν. ἔνθα
οἱ δυστύχηνα τῷ κρείττονι αὐτοῖς ξυνεκτάθησαν μέ-
γεθει, ἐξ ὑστέρου δὲ χρόνου ἐκαίετο κατὰ τὸν
τόπον αὐτοῖς, ὅτε ἐρωτῶν πεφυκότα ἡ ἐξ-
ωθεν τῶν ἐν τῷ ἐνοικοῦντες αὐτοῖς μεγάλων πολυ-
κίνων ἀνθρώπων, ἀναλόγιστα κεχρημένοις ἀμ-
βροτοφόρα ἐξαστῶ καταφρονήσαντες ἀφρόνων οἱ τῶν
χώρων κύριοι ἐκείνων ἐκδικοῦσι, ὡς ἐκ
μὲν Μέγας, ἄλλος δὲ Ἀδύρας κρείττω
ἐγκυρίων κτέναται, ἐπειτα τὸ σύνολον κάμμα
ἀναιδήσαντες κύριοι ἐκ τῆς γῆς τὸ ἐκείνων κρα-
τοῦντες ἐξαίφνης κύριοι τὸ Ἀρμένιον γραικύ-
νοντες αὐτοῖς ἴσοις ἢ ὄγκοις ἢ αὐτοῖς διαρέουσαι
ἐκείνας νῆσοι ἐκ δάρεσσαν τε ἀπὸ γῆς ἐξέθη-
σαν βίρεσθες.»

αὐτόθι δὲ σημειώσεις (Caroli du Fresne Σημ. 327
Χοιροβάυχων) Ut adjacentes Choerobaucorum

Χοιρόβοσκοι ;

oppide campi explicandae aciei, et locandis castris idonei fuerint, dixi ad Annam l. 8. p. 221.
Otho Frising: vallem quandam juxta oppidulum Cherevach dictum, campi viridate laetam, amniculi cujusdam medio decursu conspicuam attigimus, cujus loci amoenitate capti omnes, illo tentoria figere, et ibi pausare constituimus, et mox: fateor, toto expeditionis tempore nunquam laetiora habuimus tabernacula, nunquam quantum ad sensus judicium majorem amplitudinem occupaverunt tentoria.

Ubi vero (Jacobus) subitam hanc imbrium vim, quae universum paene pessumdedit exercitum, graphice verbis hisce, praeter Nicetam et Cinnamum, describit idem Otho Frisingensis: et ecce circa vigiliam matutinam nubecula quaedam parva exorta imbrem mitem produxit, quem subito tantus pluviarum ventorumque impetuosus turbo subsecutus est, ut concussis et solutis, seu ad terram deiectis tabernaculis, gravissime qui post matutinorum laudes lectis

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

nos receperamus, excitaret. clamor totum vicinum replens aërem attollitur. amniculus etiam, an ex reflexione proxime maris, imbriumve multitudine, an ex cataractis ruptis in caelo, ex supernae majestatis ultione tantum intumuerat, ex tumoreque praeter morem inundaverat, ut totum cooperiret exercitum. quid ageremus? divinam ad animadversionem potius, quam naturalem inundationem esse considerantes, amplius attinisti fuimus ad equorum tamen robur confugiamus, unusquisque, prout poterat, amnem transire gestiens. videres alios natantes, alios equis adhaerentes, alios ut periculum effugerent per funes miserabiliter trahi, alios in flumen inordinate ruentes, ex eo quod aliis impraemeditate implicarentur demergi etc. eamdem imbrium vim attigere etiam Odo de Diogilo l. 3. Helmedus I 1 c. 61. et auctor Chronici Reichersperg-ensis.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ